

Oponentský posudek na písemnou část magisterské diplomové práce BcA. Barbory Hančilové Od interpretace k autorství

Ve své magisterské diplomové práci se diplomantka chce, jak píše v úvodu, především věnovat „návratu příběhu“ do současné dramatiky a jeho podobám v hrách tzv. nového realismu. Zhruba dvě třetiny práce jsou věnovány úvahám o vybraných hrách, které podle autorky odrážejí vliv postdramatického divadla, ale i dalších médií (filmu, TV seriálů i cituji „virtuální komunikace“). Tyto úvahy se opírají o názory postmoderní filozofie (Lyotard), současné sociologie (Byung-Han) či divadelních teoretiků (Lehman, Zich, Císař aj.), ovšem i praktických dramaturgů (Kraus, Carrière, Grossman, Vostrý, Vedral). Pokouší se přitom prokázat „jak proměny dramatu odrážejí společenské změny a tendence“ a pojmenovává formální prostředky, které autoři využívají pro vedení příběhu. Jednotlivé podkapitoly jsou věnovány dílčím rozborům zvolených her – příkladů, na nichž je možné tyto postupy demonstrovat. Poté věnuje pozornost pozici autora textu vůči „metakreativní“ režii, resp. postavení dramatika a jeho díla v divadle převážně režisérském v souvislosti se zkušeností autorky píšící na zakázku pro dané divadlo i pozorovatelky britského systému podpory vzniku nových her. V podkapitole věnované „interpretaci v divadelním procesu“, uvádí různé příklady jejích podob včetně tendence ke slučování dramaturgické či dramaturgicko-režijní a autorské pozice. V závěrečné kapitole uvažuje nad otázkou, zda „má smysl v současnosti ovlivněné atomizací společnosti, proměnami komunikace, ztrátou ‘společného duchovního horizontu’ vyprávět příběh“. Dochází k přesvědčení, že „příběh má na současném jevišti místo. Umožňuje sdělování témat tou nejpřitažlivější formou a zároveň dokáže sdělit ve stále virtuálnějším světě něco z reálně prožívané skutečnosti.“ Návrat k příběhu v dramatice nového realismu znamená podle diplomantky nejen „snahu interpretovat svět v jeho

proměnách skrze příběh“, ale i „touhu po celistvém uchopení událostí, jejich výkladu, někdy i kauzálním provázání a znovunastolení smyslu“.

Poslední třetina práce je věnována shrnutí praktických zkušeností dramaturgyně-upravovatelky (školní divadlo DISK a Bruford College) a autorky původních her psaných z různých podnětů – pro spolužáky v ročníku, pro soutěže i na zakázku od konkrétního divadla. Přílohu práce tvoří texty 4 původních her, z nichž jedna už byla uvedena v Disku a dvě další připravují pražská divadla. – V té souvislosti se mi zdá škoda, že diplomantka nezařadila do své práce konkrétní příklad vybrané situace/situací, třeba v případě Kamarádů (malých závislostí), aby bylo možné lépe si představit, jak probíhaly úpravy jejího původního textu po konzultacích s režijně-dramaturgickým týmem.

Práci doporučuji k obhajobě a mám dvě otázky:

1. V souvislosti s dramatickým textem psaným pro scénickou realizaci používáte termín „vyprávět příběh“. Jakou podobu má „vyprávění“ v dramatu, resp. jaký je vztah vyprávění a předvádění z hlediska dramatu (dramatičnosti) a jeho scénování / inscenace: jaké jsou podle vás scénické vlastnosti „vyprávění“?
2. Pokud jde o vztah dramatu a inscenace, má podle Vás pravdu Zich, nebo Veltruský?

V Praze 8. 9. 2018

Zuzana Sílová